

ISIKLIK

ASSISTENT

Ta oli intervjuul parim ja teab nüüd kõiki
su saladusi

KIMBERLY BELLE

Originaali tiitel:
Kimberly Belle
The Personal Assistant
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või juba lahkunud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Kimberly S. Belle Books, LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R03424623
ISBN 978-9949-87-057-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Claudiale, minu absoluutselt lemmikule tädile.

Proloog

Nii see algab, mööda kõrvalteed kihutades. Aknad all, muusika üürgamas. Üks vana Journey klassik, mida ta teadis peast. Ta saatis laulusõnad sooja tuulde.

Tee, mida mööda ta kihutas, oli nagu kõik teised selles Lõuna-Georgia hüljatud piirkonnas, kaks tuhmunud sõidurada lõikamas läbi lõputute pekanipuuväljade, ja ta võttis kurve kiiremini, kui peaks. Jookseb koos saatanaga, ütleks ta isa, kui ta siin oleks, aga oli täiuslik sügispäev ja ta juuksed lendlesid ja kitarriakord pani ta mõtlema oma vennale, keda ta hullupööra igatses. Ta mõtles, kas vend läänekaldal üldse elus on, ja kui on, siis kuidas üks lõunaosariigi poiss nagu tema, kogu selles pidevas vihmas ja sünges roheluses ellu jääda suudab.

Eespool keeras põllult ootamatult välja veoauto, järel kõrge pähklikuhjaga haagis, teel tehasesse. See pööras tema poole, mootor paarisheitgaasipilve pahvakuna õhku paiskamas, kui see raskelt otse tema poole liikus, lai kogu asfalti täitmas. Ta haaras kõvasti roolist, parempoolsed rehvid teepeenart kündmas. See kitsas tee ei olnud nende mõlema jaoks piisavalt suur.

Veokijuht ei aeglustanud sõitu. Ei tõmmanud ka kõrvale, ehkki tõstis sõbraliku viiepega kätt. Ei olnud palju sellist, millega ta nüüdsel

ajal oma isaga nõustus, aga isal oli pekanipähkli kasvatajate suhtes õigus. Neile kuulus juba küllalt seda maad, vähim, mida nad teha võiksid, oleks seda pagana teed jagada.

Korraga olid nad kõrvuti. Prügikott, mille ta oli teibiga katkise tagaakna kohale kinnitanud, laperdas ja sikutas ning lendas siis täiesti minema, kui veok temast ülinapilt möödus, auto lehkava heitgaasiga üle ujutades. Mees sõitis mööda ja tema hingas sügavalt välja, sõrmed roolil lõdvestumas just nii kauaks, kuni tagumine rehv asfaldilt maha libises. See keerles teepervel sekundi või paar ning lõhkes siis võimsa pauguga.

Honda jäi järsult küljele kaldudes seisma, eelmise päeva Big Gulpi joogi talle sülle kukutades. Ta eiras seda segadust, sest tal olid suuremad probleemid. Tal ei olnud vaja vaadata, et teada, et tema auto tagumine rehv lebab räbaldunult teel või et veok on ammu läinud. Õhk lehkas põlenud kummi ja pekanipähklite järele.

Noh, pörgusse.

Ta ei saanud endale uut rehvi lubada. Ta ei saanud endale lubada isegi üht vana rämpsu prügimäelt Wade'i juurest, kellele ta eelmise rehvi eest endiselt viiskümmend dollarit võlgu oli. Hotell, kus ta töötas, oli umbes kaheksa kilomeetri kaugusel, ja tema sitapeast ülemus ei oleks nõus talle haiguspäevi andma. Kui tööd ei tee, siis palka ei saa, nii lihtne see oligi.

Ta toetas lauba vastu rooli ja mõtles oma valikud läbi, aga talle ei meeldinud neist ükski. Isast ei ole abi. Kui ta isalt viimati laenu küsis, sõimas too teda hooraks ja saatanasigidikuks, ja ta ei vajanud uut sõimamist. Ta ei saa ka hääletada, mitte sellises riietuses – sellekohani ulatavas kleidis, mida võiks ka litsaka teenijanna kostüümiks pidada. Hääletamine on see, kuidas temasugused tüdrukud hätta satuvad.

Seega siis... kõndida?

Ta oigas, tõstes jalad autopõrandalt, kus tükike varvast läbi päevinäinud sandaalide talla piilus. „Siiani ma täiega, täiega vihkan seda päeva.“

Ta ei kuulnud autot endale lähenemas enne, kui see oli juba seal, mootor ta kõrva ääres nurrumas. Ta tõstis pea, vaadates aknasse, mis oli must ja sile nagu peegel. Tema enda nägu põrnitses talle vastu.

Aken liikus vihinal alla, tuues nähtavale mehe. Tumedad juuksed, kandiline lõug, teravad põsesarnad läikivate päikesepillide all. Tema enda rüütel läikivas raudrüüs.

Mees tõmbas prillid eest ja viskas need konsoolile. „Paistab, et sa vajaksid pisut abi.“

ÜKS

Alex

Ma tean kohe, kui silmi paotan, et see päev tuleb jõhker. Palav ja niiske, selline kuumus, mis koguneb tihedatesse pilvedesse, mis pärastlõunal raevukaks muutuvad. Tunnen seda enne, kui täielikult ärkvel olen, seda madalat survet, mis mu meelekohtades taob.

Kuid samas on see arvatavasti üksnes tekiila.

Mu peas sähvatavad mälopildid, katkendlikud kujutised möödunud ööst.

*Mina köögis diskot tantsimas... AC üht šotti teise järel valamas...
Minu abikaasa Patrick muiates vaatamas.*

Oh jumal. AC. Minu sotsiaalmeedia assistent ja toimingute assistent ja iga teise assistendi rolli täitja, mida ette võib kujutada, minu töö „abikaasa“ ja parem käsi. Minusse hiilib kahetsus, kui ma end küljele keeran, hingates läbi iiveldushoo. Mina peaksin olema see vastutustundlik, see vanem ja targem ülemus, kes eeskuju näitab, mitte tema joomasemu. Too viimane šott oli viga.

Ei. Viga oli see pool tosinat, mis tulid enne seda, ja viis, kuidas ma need üksteise järel tühjaks kummutasin, *põmm-põmm-põmm*, nagu missiooni täitev nais korporatsiooni liige. Oleksin pidanud lõpetama

pärast esimest, tükk aega enne seda, kui AC nägu servadest hägu-seks hakkas muutuma.

Öökapiil on „higistava“ veepudeli kõrval kaks valget Excedrini valuvaigistit. Patrick, mu kangelane. Kukutan need tänuliku oigega keelele ja tõstan pudeli suule, aga selle liigutuse või ootamatu vee-joa peale hakkab mul kõhus keerama. Mõne hirmuäratava sekundi jooksul mõtlen, kas suudan neid all hoida.

Põrnitsen lage ja rahustan oma kõhtu, lohutades end põhjusega, mille pärast ma üldse pidutsenud olin.

Miljon jälgijat.

Isegi tõsine, stoiline Patrick oli kaks korda silmi pilgutanud, kui ma oma telefoni talle nina ette panin. Tema silmad läksid minu Instagrami lehe ülaservas olevaid arve nähes punni, numbrit, mis pärast nii paljusid kuid paigalt liikumast keeldumist lõpuks sür-realsele territooriumile hüppas.

See mõte vallandab mul rinnas surina, tuttava kihina ja põksu-mise rinnaku taga.

Üks miljon kuradima jälgijat, ja nad jälgivad *mind*. @unapologeticallyalex.

„Ma ei saa sellest aru,“ ütles Patrick esimesel korral, kui minu kuulsus tema oma varju jättis, kui üks fänn talle oma telefoni andis ja palus pilti koos *minuga*. „Mida sa müüd? Mingit mantrat selle jaoks, kuidas jääda positiivseks majas, kus on kaks hormonaalset tüdruk-koletist? Motiveerivat meemi, mille sa internetist näppasid ja oma logo peale lajatasid? Ära saa valesti aru, aga miks see naine naeratab nii, nagu oleks äsja Beyoncé'i kohanud?“

Patrick ei mõista Mittevabandavalt Alexi* võlu, sest ta on arvude-inimene, end ise üles töötanud rahamees, kes jagab õhtustes uudistes finantsstrateegiaid. Ta räägib sellistest teemadest nagu kuidas enne kahekümne kahe aastaseks saamist miljonäriks saada. Kuidas kultiveerida tõelist rikkust ja eluaegset finantsilist vabadust. Kuidas enam mitte kunagi töötada kellegi teise heaks peale iseenda. Kogu

* Inglise keeles *unapologetically*. – Siin ja edaspidi tõlkija märkus.

mu abikaasa tarkuse juures on insta-suunamudijate maailm tema jaoks sama reaalne nagu hambahaldjas. See on nagu püüaks koera-inimesele kasside toredust selgitada.

Ainuke asi, mida Patrick minu tööst mõistab, on finantsid. Kuidas iga kümne tuhande jälgija kohta, kes mul on, saan ma spondeeritud sisu kohta kõrgemat hinda nõuda; kuidas siis, kui need jälgijad on kaasatud – vaadates mu videoid, laikides mu postitusi ja neid kommenteerides –, saan ma nõuda veelgi rohkem. Ja ma ei hakka valemata. Pärast aastaid üksi oma kahe tütre kasvatamist, saamata nende isalt pennigi raha ega kiitvat patsutust seljale, on raha parim osa.

Aga tol õhtul restoranis, pärast seda, kui mu fännitar lahkus, andsin ma endast parima, et talle ülejäänut selgitada.

„Ta naeratab nii sellepärast, et ma *ei* ole rokkstaar. Ma olen tema kisakoori juht, inimene, kes usub temasse rohkem, kui ta ise endasse usub. Ma olen see naine, kes ta võiks olla, kui ta vaid õpiks *elama mitteabandavalt*.“ See on minu juhtlause, see, millega ma lõpetan iga postituse ja video. „*Sellepärast* on ta nii erutatud, sest ta on mina. Mina olen tema. Me oleme sama inimene.“

„Ta on sina.“ Patrick vaatas eemale ja, nagu arvata võis, seal too naine oligi, õnnelikult oma telefoni trükkimas, laadimas üles pilti, mille Patrick meist äsja oli teinud. „Ta ei näe üldse sinu meele välja.“

„Asi ei ole väljanägemises, vaid selles, kuidas ma teda end tundma panen. Temal ja kõikidel neil miljonitel temasarnastel naistel on Instagramis skrollimisest ja selle tulemusena end näruselt tundmisest kõrini. Miks tahavad naised end muudkui võrrelda inimestega, keda me ei tunne ega tõenäoliselt mitte kunagi ei kohta? Millal sai välisest valideerimisest eeltingimus meie sisemisele rahule? Kahtlused, stressid, ärevused, ootused, võrdlemised. Lase kogu sellel pasal minna. Ela omaenda elu, ole omaenda inimene. Näita maailmale oma tõelist tugevat ennast ja kõik ülejäänud tuleb ise. Sa oled täiuslik sellisena, nagu oled.“

See on kõne, mida ma olen kasutanud palju kordi vestlusringides ja intervjuudes, et selgitada Mittevabandavalt Alexi edu – isik, kelleks ma sain peaaegu juhuslikult. See kõik sai alguse ühest rumalast postitusest, mis levis kiiresti laiali, aga kommentaarides

ja privaatsõnumites märkasin ma üht teemat: üht väga valjut, väga häälekat naistekampa, kellel on kõrini enda toppimisest sellesse vormi, mille teised nende jaoks loonud on. Täiuslik ema, täiuslik koduperenaine, täiuslik võõrustaja ja sõber ja armuke. Mida need asjad endast üldse kujutavad? Ja miks me peaksime laskma kellelgi teisel määratleda seda, kuidas me omaenda elu elada tahame? Aga mis iganes see põhjus ka oli, nad haarasid sellest postitusest kinni ja määrasid minu oma tegelikuks juhiks. Pärast seda tuli mul vaid sellest kroonist kinni hoida.

Miljard kasutajat. Sada miljonit päevas üleslaetud kujutist. Pärast seda esimest, laialilevinud postitust tahtsin ma saada tükki Instagrami pirukast.

Aga pideva rahuloluoja välja paiskamine on kurnav ja jälgi-
jad ning laigid ei võrdu tingimata rahaga pangas. Sellepärast ma palkasingi AC, et ta võtaks üle mõned minu igapäevased tööd ja vabastaks minu aega, nii et ma saaksin oma platvormi tegelikuks rahaks muuta. Taskuhäälingu seeriad, sponsoralused, mis maksavad tšekkide, mitte kaubakastidega, mis mu garaaži ummistavad, üliäge raamatupakkumine, mis on kohe oksjonile minemas – need on vaid mõned tulekul olevatest projektidest.

Justkui minu mõtted oleksid Patricku välja võlunud, ilmub ta magamistoa uksele, käes aurav kruus ja taldrik. „Hommikust, päikesekiir.“ Ta naeratab. „Ma arvasin, et sul võib raske hommik olla.“

Oigan ja lükkan end istuma. „Miks sa mind pärast teist šotti ei peatanud? Sa ju tead, et tekiila muudab mind pahuraks.“

„Naine, ma üritasin. Ma rääkisin sulle tollest korrast Tulumis, kui sa oma rattaga ookeani sõitsid ja kogu järgmise päeva ökovetsu kohal veetsid. Või kui sa Lasky Steakhouse'i juures pea ees põõsastesse kukkusid ja mina pidin su sealt pahkluidpidi välja tirima. Ma kallasin isegi pudeli kraanikaussi tühjaks, aga sa käskisid AC-l minna ja uus tuua. Sa tõesti ei mäleta sellest midagi?“

Krimpsutan nägu, raputades pead, ja see kõmiseb vastuseks. „Palun ütle, et ma olin selleks ajaks pilditu, kui ta tagasi tuli.“

„Noh, ei, sa ei olnud pilditu. Sa karjusid nabašottidest.“

„Sa valetad.“

Ta ulatab mulle kruusi ja sirutab siis käe minust mööda seinal oleva nupu poole. Mootor sumiseb ja tõmbab aknakatteid ülespoole, magamistuba särava valgusega täites.

„Kahjuks ei. Nabašotte küll ei olnud, aga mitte sellepärast, et sa poleks üritanud. Ehkki ma pean ütlema, et see mälu-pilt sinust aluspesu väel köögisaarel lebamas, karjumas, et AC-le, et - ja ma tsi-teerin - „kalla seda kuradi tekiilat mu nabasse, nii et mu tulikum abikaasa saaks selle välja imeda“, jääb aegade lõpuni minuga.“ Ta kergitab mu valget särki, et paljastada kõht, kus nahk on endiselt kleepuv. „Väga vähe vedelikku jõudis tegelikult su nabasse. AC naeris liiga kõvasti.“

Panen kruusi mütsatades öökapile ja katan mõlema käega näo, avastades eilse ripsmetuši jäänused, mis tillukeste helmestena mu põskedel laiali on. „Ei. Ei, ei, ei, ei, ei. Ütle mulle, et ma ei teinud seda. Ja ütle, et tüdrukud ei kuulnud.“

Minu kaksikud mu esimesest abielust, Gigi ja Penelope, kelle toad on üleval trepi juures, on kaksteist, aga tunduvad rohkem nagu kahekümne viiesed. Vanus, mil neid valdavad raevutsevad hormoonid ja nõmedad suhtumised ning nad tunnevad ainuüksi mu olemasolu üle tohutut häbi. Nad ütlevad mulle seda paukuvate uste ja pöörivate silmade kaudu, sest vastasel juhul nad peaksid päriselt rääkima minuga, oma emaga, kes on liiga valjuhäälnel, liiga rumal ja veider ja piinlikkust valmistav - enamasti seda viimast. Ei ole midagi päris nii julma kui eelteismelise naeruvääristamine. See jätab jälje, sellise, mis jääb väga pikaks ajaks meelde.

Patrick vajub voodiservale, taldrikut mu väljasirutatud jalgadele libistades. Ta võtab röstsaiakolmnurga ja surub selle mu huulte vastu. „Võta. Sai imab osa alkoholist endasse.“

„Tüdrukud, Patrick.“

Ta heidab tähendusrikka pilgu mu taldrikule - amps vastuse eest. Issand jumal, ma armastan seda meest. Tugev ja stabiilne ja lõputult heasüdamlik, suurepärane kaitsja ja kasuisa mu kahele

tüdrukule. Selline mees, kes on nende kroonilisest võlgnikust isa täielik vastand.

Ja Patrick on alati olnud nii helde, jagades seda maja ja oma pangaarvet minu ja kaksikutega, võtmata seda kunagi kui *tema* raha, vaid kui *meie* oma. Tema finantsabi haru WXBA-s on veel üks viis, kuidas ta annab tagasi, temapoolne panus linnale investeerimisnõuannete ja rahatrikkide kujul keeles, mida mitte keegi ei mõista. Atlanta enda rahaguru.

Näksan tüki saia, mis on keskelt võist vesiseks muutunud, aga ta kasutas head võid, orgaanilist, meresoolaga. Kui mu kõht mässama ei hakka, võtan teise ampsu veel.

„See on väga maitsev, tänan.“

„Võta heaks. Ja otsustades kõõrdpilkude põhjal, millega tüdrukud mind hommikul vaatasid, arvan ma, et nad kuulsid sellest suurema osa, ehkki ma pidasin neile autos range epistli joomapidude ohtudest. Ma ei ole kunagi näinud, et nad nii innukalt kooli tahaksid jõuda...“